

mer mig, at vi vel kunne anbefale Lovforslaget til Fremme nu, men det maa være med den Tilføjelse, at det ikke kan underkastes en kortvarig og overfladisk Behandling, saaledes som en Behandling saa let bliver paa dette Tidspunkt af Samlingen, det er nødvendigt, at der foregaar en virkelig Prøvelse af Lovforslagets Indhold, en Udvalgsbehandling, under hvilken Materialet forelægges for Tinget, og en saadan Behandling kan naturligvis ikke føres til Ende paa faa Dage. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til Fremme, men ud fra den Forudsætning, at der bliver Lejlighed til ogsaa i dette Ting at underkaste det en virkelig Prøvelse.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): De to første ærede Talere, det ærede Medlem fra Færøerne (Eiffersøe) og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), vare enige med Lovforslagets Hovedbestemmelser. Det ærede Medlem fra Færøerne gjorde opmærksom paa, at han, navnlig paa et tidligere Tidspunkt, havde haft megen Sympati for den Indskrænkning af Embedsmændenes Antal, som var i Regeringsforslaget, idet man havde foreslaaet at nøjes med een Inspektør, og det ærede Medlem satte sit Haab til, at man i en ikke fjern Fremtid skulde naa til at faa een Mand som øverste Embedsmand i Grønland. Jeg er enig i disse Betragtninger. Ogsaa jeg haaber, at det maa lykkes at naa dertil, at man kan nøjes med at have een Inspektør, men jeg erkender, hvad jeg ogsaa havde Lejlighed til at udtale i det andet høje Ting, at der vel for Øjeblikket maa siges at være Brug for to Inspektører, navnlig saalænge Kommunalstyrelsen ikke er mere indarbejdet, end den er. Naar det ærede Medlem mente, at den Titel, Regeringsforslaget havde, var mere betegnende og rigtig end den i Landstinget vedtagne, er jeg selvfølgelig enig med ham deri, men det er jo ikke noget stort Spørgsmaal. For øvrigt erkender jeg, at det heller ikke kan blive noget stort Spørgsmaal, om Lovforslaget kommer tilbage til Landstinget med en anden Titel. Naar Indholdet af Lovforslaget er det samme, antager jeg, at ikke en forandret Titel skulde volde nogen Vanskelighed. Endelig mente det ærede Medlem, at der i den Revisionsparagraf, der er føjet ind i Landstinget, er givet noget snævre Grænser for det Udvalg, det er foreslaaet at nedsætte forud for Revisionen af Loven 1908. Det kan være,

men jeg tror nu ikke, at det er saa farligt, thi Bestemmelsen er alligevel noget vag, naar det hedder, at „Udvalget sammentræder ved Efteraarstid og afslutter sin Virksomhed i Løbet af Vinteren eller senest Foraaret, saaledes at Regeringsforslag vil kunne foreligge i den følgende Rigsdagssamling“. Der er dog altsaa givet saa megen Tid, at Udvalget nedsættes ved Begyndelsen af den ene Samling og først skal være færdigt til den følgende. Men skulde man mene, at der var noget farligt i at have denne Begrænsning, kan det heller ikke blive noget stort Spørgsmaal.

Jeg skal til det ærede Medlem for Præstø Skals 2den Valgkreds (Stauning) ikke gøre mange Bemærkninger. Det ærede Medlem mente, at det var et Tilbageskridt, naar man her paa ny vilde have en øverste Chef eller Direktør, der havde en handelskyndig Mand under sig som sin Raadgiver, og som skulde udføre visse Handelsforretninger, som ere nævnte i Lovforslaget. Det afhænger ganske af, hvorledes man bedømmer det, der skete i 1908. Hvis man anser det for at være det rigtigste, kan det ærede Medlem have Ret i, at dette er et Tilbageskridt, men hvis det er saadan, og det drister jeg mig til at paastaa, at oppe i Grønland ere Handels- og Erhvervsforholdene i den Grad knyttede sammen, at man ikke kan sige, at der er et eneste Handelsspørgsmaal oppe i Grønland, uden at det ogsaa berører Erhvervsforholdene og derved Grønlændernes Livsinteresser, er det umuligt at sige: Det er kun et Handelsspørgsmaal! Hvert eneste Spørgsmaal om Handelen i Grønland er tillige og bør først og fremmest være et Erhvervsspørgsmaal, d. v. s. et Administrationsspørgsmaal. I Teorien kan man maaske drage Grænser for Handelsspørgsmaalene, men i Praksis kan det ikke lade sig gøre, og saa kan det ærede Medlem gerne beholde sin Teori. Men jeg mener, at det er rigtigt at tage noget Hensyn til Praksis. At den handelskyndige Medvirkning skal være der, er en Selvfølge. Jeg mener, at det er en Mangel ved Ordningen før 1908, at der ikke var noget handelskyndigt Moment med i den, men at drage et skarpt Skel mellem Handel og Administration i Grønland, anser jeg efter den Smule Erfaring, jeg har, for at være overordentlig vanskeligt. Det er en Selvfølge, at Administrationen altid vil have sin Opmærksomhed henvendt paa alt, hvad der kan gøres for at opbjælpe Erhvervsforholdene i Grøn-